

Eeva-Maria Lisko

NOVELLIKOKOELMA KAHVILA

---

14 erilaista tarinaa
naisten elämästä

Novellikokoelma Kahvila

Novellikokoelma

Kahvila

Eeva-Maria Lisko

www.eevamarialisko.com

© 2014 Eeva-Maria Lisko

Kannen kuvat: Pasi Lantiainen

Ensimmäinen painos

ISBN 978-952-286-992-0

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Novellikokoelman tarinat ovat paloja parin viimeisen vuoden päivistä, pohdintoja naisen elämästä, häivähdyksiä ihmisistä, jotka ovat istuneet kanssani kahvilassa samaan aikaan huomaamatta minua. Erillisten kertomusten kasvamiseen kokonaiseksi kirjaksi ovat myötävaikuttaneet useat ihmiset, joiden yllätynyt, ilahtunut ja liikuttunut myötäeläminen on ollut äärimmäisen tärkeää.

Lämmin kiitos puolisolleni Kimmolle rakkaudesta ja tuesta ja kaikista niistä hassuista päähän pistoista, jotka toinen toisensa jälkeen kasvavat toteutuskelpoisiksi suunnitelmiksi. Kiitos lapsuudenystävälleni Pialle rohkaisevista lounaskeskusteluista uskaltamisen suhteen. Kiitos Tallipihan Kahvilan Susannalle, Café Europan Tiialle, Kahvila Runon Hennalle ja Pirkolle sekä Sinisen Huvilan Päiville ja Lassille. Myös työkaverini - Miki, Janne ja Juulia erityisesti - ansaitsevat kiitoksen kaikista niistä hetkistä, jotka ovat johdattaneet minua menneestä tähän päivään.

Omistuskirjoitus kirjassa olkoon kaikille, jotka rakastavat lukemista ja kahviloissa istumista yhtä paljon kuin minä itse.

Tampereella 28.7.2014
Eeva-Maria

Sisällys

<i>Joka tytön unelma .....</i>	<i>7</i>
<i>Broilerit ja vapaat kanat.....</i>	<i>18</i>
<i>Kirpputorilöytöjä.....</i>	<i>29</i>
<i>Pitkän päivän ilta .....</i>	<i>47</i>
<i>Kaksi paria mustia sukkia .....</i>	<i>56</i>
<i>Liukuhihnaelämä .....</i>	<i>71</i>
<i>Onnea lainarahalla .....</i>	<i>84</i>
<i>Tiivistettyä tunne-elämää.....</i>	<i>102</i>
<i>Nykyajan tuhkimotarina .....</i>	<i>123</i>
<i>Mistä on onnelliset naiset tehty? .....</i>	<i>140</i>
<i>Totta vai tarua .....</i>	<i>154</i>
<i>Raivotar .....</i>	<i>170</i>
<i>Väärinkäsityksiä, väärinkäsityksiä.....</i>	<i>190</i>
<i>Muistoja.....</i>	<i>212</i>

Joka tytön unelma

- ”Mitähän minä tänään tekisin?”, Linda mietti ääneen nostaessaan korkeaan lasiin kiiltävällä espressokoneella tekemässä höyryävän tuplalatten aamupalapöytänsä.

Pitkävartinen siro lusikka kalahti lasinpohjaan päästään kumean, pehmeän äänen tavallisen lusikan tavallisen kilahduksen sijasta. Kunnolla vaahdotettu maito teki tehtävänsä, vaimensi äänet, pehmensi ne, teki kahvihetkestä astetta arvokkaamman.

Linda avasi valkoisen kannettavan tietokoneensa ja naputteli tunnussanansa yhteisöpalvelun kirjautumissivulle.

- ”Jotain hauskaa, jotain erilaista...”, Linda jatkoi pohdintaansa tämän päivän tekemisestä, venytteli laiskasti ja sipaisi siten ohuen kerroksen voita paahtimesta ulos rullaantuneen leipänsä päälle odotellessaan sivuston aukeamista.

Oikeanlaisesta leivänpaahtimesta leivät kulkivat paahtimen lävitse hiljalleen kuljettimen mukana rullaten, niitä ei puristettu vastusten väliin paahtumaan vaan niiden annettiin vapaasti lämmetä ilman ahdistusta ja säikäyttäviä pompahduksia. Rauhallisuus, stressittömyys ja kokonaisvaltaisen paahtumisen vapaus kuulemma vaikuttivat olennaisesti valmiin leivän makuun, vaikka Linda ei tunnustanutkaan kenellekään ettei ollut huomannut maussa mitään muutosta entiseen verrattuna. Mutta pakkohan sen silti oli vaikuttaa, kiiltävän metallinen kuljetinpaahdin oli maksanut aika paljon enemmän verrattuna ihan tavalliseen leivänpaahtimeen. Se oli tekeminen laite, näytti asfalttityökoneen pienoismallilta kaikkine kahvoineen ja säätönuppeineen. Leivän paahtamisen täytyi olla tiedettä.

- ”Hmm...”, Linda mietti ääneen selaten yhteisöpalvelun etusivua alaspäin: - ”Mitä se yks tyyppi olikaan tehnyt viime viikolla? Se oli kokeillut jotain uutta juttua...”.

Linda kumartui lähemmäksi läppäriään ja tutki sen ruutua kiinnostuneena. Hän haukkasi ison palan rapsahtavasta paahtoleivästä ja hörppäsi paksulla maitovaahdolla kuorrutettua kahvia lasistaan, mahdollisimman naisellisesti tietenkin koettaen välttää valkoisten viiksien syntymistä ylähuulensa reunaan. Koskaan ei voinut tietää kuka olisi näkemässä, ei, vaikka olisikin aamupalalla omassa kodissaan.

- ”Joku uusi juttu se oli... Mutta oliko se jotain uutta tekemistä vai jotain uutta ruokaa?”, Linda jatkoi ääneen puhumistaan sivua edestakaisin selatessaan: - ”Sillä oli joku hassu nimi, tonka-jotain... Pitäisi googlata se. Tonka... Tonka... Mitä hiivattia se nyt oli?”.

Linda kurtisti kulmiaan ja manasi ääneen nuoleskellessaan paahtoleivän päälle sulaneesta voista kiilteleviä sormiaan samalla kun kuumeisesti naputti tietokonettaan. Linda puhui yksikseen, hän puhui yksikseen paljon, oli tottunut siihen miehen ollessa suurimman osan ajasta matkoilla. Iso asunto tuntui autiolt ja kolkolta jos ei siellä puhunut ääneen. Valkoiset seinät suurine tauluineen olivat kaukana toisistaan, avarasta huoneesta seuraavaan oli pitkä matka yksin ollessa. Ruokailusalin seinään tapetoitu kuohahtaen aukeavan samppanjapullon jättikokoinen kupliva kuva näytti vähän hassulta kaikkina muina viikonpäivinä paitsi lauantaina. Mutta lauantaita varten se oli suunniteltu, kaikkia niitä lauantaita, kun mies olisi kotona ja he olisivat seurueensa kanssa syömässä ennen juhlimaan lähtöään. Kilistelisivät kuohuviinilasejaan ja nauraisivat, pitäisivät hauskaa yhdessä. Samppanja oli muodikasta, se olisi muodikasta aina.

Linda istui suuren valkoisen keittiönpöydän ääressä nyt kuitenkin yksin. Hänellä oli edessään linjakas ja raikkaan näköinen läppäri, herkullinen kullanuskea paahtoleipä ja huumaaavan tuoksuinen kahvi. Jos muita ihmisiä ei laskettu, mitä muuta hän olisi voinut

elämäänsä toivoa? Ei oikeastaan yhtään mitään, hänellä oli kaikki. Paitsi ne muut ihmiset. Kahvi korkeassa lasissa näytti tyylikkäältä hänen aamupalapöydässään, ihan joka tyttö ei saanut nauttia sellaista kahvia kotonaan. Joka tytöllä ei ollut kallista konetta, jolla sitä tehtiin, mutta hänelläpä oli. Hän ei ollutkaan joka tyttö. Linda kurtotti puhelimensa pöydän toiselta puolelta ja nappasi kuvan kahvilasistaan, lähetti sen sitten yhteisöpalvelusivulleen. *Vapaapäivän aamukahvihetki*, hän nimesi kuvan, klikkasi jaa -nappia ja jäi odottamaan kuvan alle ilmestyviä ihailevia kommentteja. Hän ei ollut joka tyttö, hänellä oli yli 600 kaveria sivullaan ja nyt oli lauantai.

- "Tonka... tonka... tonka...", Linda mumisi kuin itämaista mantraa koettaessaan löytää hakukoneen avulla sen jonkun kokeileman uuden jutun.

Hänen oli keksittävä itselleen hauskaa tekemistä, sillä tänään todellakin oli lauantai eikä lauantaina voinut makoilla kotona yksin. Ulkona paistoi aurinko, aamu lupaili iloista keväistä päivää ja sellaisina päivinä trendikkäät ihmiset tekivät jotain kivaa yhdessä yhtä trendikkäiden ystäviensä kanssa. Hänen miehensä oli kuitenkin matkoillaan eikä kukaan ollut kutsunut häntä mihinkään. Siis vielä. Mutta onneksi oli vasta aikainen aamu. Kun hän löytäisi sen uuden jutun jota joku oli joskus jossain testannut, hän kutsuisi jonkun ystävästään mukaan kokeilemaan sitä hänen kanssaan.

- "Mitä helvettiä!", Linda puuskahti saadessaan näytölleen Tonka -sanalla etsityn hakukoneen tuloksen: - "Amerikkalainen lelufirma?"

Todellakaan se uusi ja mielenkiintoinen juttu ei ollut liittynyt millään tavalla lapsiin tai leluihin, se oli ollut jotain Kaukoitään liittyvää, jotain kulturellimpaa, nousevaa aurinkoa, uutta trendiruokaa ehkä.

- ”Tämän täytyy olla vitsi”, Linda tokaisi vihaisena itselleen, jätti mystisen Tonkan etsimisen sikseen ja palasi yhteisöpalvelusivuilleen katsomaan olisiko hänen kahvikuvansa kerännyt jo kommentteja.

Juotuaan kahvinsa loppuun, Linda aloitti vapaapäiväänsä valmistautumisen. Hän viivytteli aamusuihkussa, nautti lämpimän veden virtaamisesta paljaalla ihollaan ja odotti sitä hetkeä kun saisi kääriä puhtaana ja tuoksuvan vartalonsa oven vieressä roikkuvaan paksuun valkoiseen kylpytakkiin, sellaiseen, joita oli vain hienoimmissa hotelleissa. Hänen miehensä oli tuonut sen hänelle kerran tuliaisena matkaltaan, siinä luki Hilton Paris. Linda oli ensin ollut pettynyt pehmeään pakettiin, ei hän turhaa ollut niin montaa kertaa muistuttanut miestänsä siitä miten paljon hän piti aidosta samppanjasta, merkkituoksuista ja niistä voiteista, joita sai ostaa ainoastaan lentokenttien tax free -myymälöistä. Voiteita ja samppanjaa ei joka tytöllä ollut, mutta toisaalta, eikä ollut joka tytöllä Paris Hiltonin kylpytakkiakaan, ja siksi hän oli alkanut pitää siitä. Sitä paitsi, *home spat* olivat nyt muodikkaita, siksi hänkin oli halunnut hieman kylpylä-tunnelmaa omaan kylpyhuoneeseensa ja saanut sitä valkoisten pyyhkeiden ja tuon kylpytakin ansiosta.

- ”Suihkun jälkeen istun sohvalle tv-ohjelmien pariin, meikkaan siinä sisustus- ja ruokaohjelmia katsoessani ja valitsen sitten ne vaatteet, jotka tänään puen päälleni”, Linda mietti ääneen hieroessaan pehmeän kermaista kylpysaippuaa mukkealla pesusienellä iholleen.

Suunnitelma selvä siis, niin hän tekisi.

Suljettuaan suihkun, Linda kuuli puhelimensa soivan keittiön pöydällä. Kylpyhuoneesta keittiöön oli pitkä matka, Linda ehätti juuri ja juuri vastaamaan.

- "Hei Linda, täällä Anni!", kuului puhelimesta.

Hetkisen Linda joutui miettimään kuka ihmeen Anni tuo soittaja oikein oli, mutta se valkeni nopeasti tämän jatkaessa asiassaan pidemmälle:

- "Ne *babyshowerit*, jotka oli tarkoitus pitää ensi viikolla, ne pitäisi siirtää tänne illaksi. Hennan maha on alkanut liikehtii".

Henna oli Lindan miehen työkaverin vaimo, ei kovin läheinen siis, mutta Henna ja mies odottivat ensimmäistä lastaan ja ystävät olivat päättäneet järjestää Hennalle yllätyksenä vauvakutsut. Sellaiset olivat nyt muotia. Anni oli Hennan ystävä, kutsujen järjestäjä.

- "Tälle illalle?", Linda kysyi katsahtaen kelloa: - "Ehtiiköhän pastasalaattini maustua siihen mennessä, kun vasta tunnin päästä pääsen ylipäättään kauppaan!", hän huolehti.

Anni linjalla ei vastannut mitään, mutta yksinpuheluun tottuneena Linda jatkoi pohdintaansa:

- "En ole kyllä ollenkaan varma saako niitä parhaita juustoja kauppahallista näin lyhyellä varoitusajalla, ainakaan sitä valkosipulista ei varmaan saa, se on nykyisin aika harvinaista".

Anni-henkilö puhelimen toisessa päässä ei kuitenkaan ollut erityisesti juttutuulella.

- "Kello 19 Hennalle tänään, etköhän sä pärjää juustoinesi ja salaattiesi", Anni tokaisi ja lopetti puhelun lyhyeen. Koko juhlat uhkasivat mennä mönkään ja hänellä oli soittokierros vasta alussa, aikaa ei ollut tuhlattavissa tällaisiin mitättömiin salaattiongelmiin.

Linda tuijotti keittiön seinälle ripustettua jättimäistä kelloa vielä tovin puhelun lopettamisen jälkeen.

- ”Nopea meikki ja vain yksi sisustusohjelma. Kauppa, salaatti ja sitten kauppahalli. Vaatteet illaksi, uusi nopea suihku. Uusi meikki, iltameikki tällä kertaa, se veisi vähän enemmän aikaa kuin tämä aamuinen kevyt ja nopea”, Linda lueteli ääneen käytettävissä olevia tunteja ja minuutteja laskiessaan.

Hän ehtisi kyllä, jos alkaisi toimia heti. Linda ei tuntenut Annia, eikä oikeastaan Hennaakaan muuta kuin miehensä kautta, muita kutsuttuja hän ei ollut koskaan edes nähnyt. Mutta hän haluaisi tehdä hyvän vaikutuksen ja siksi hänen oli toimittava ripeästi, jotta kaikki olisi ajoissa valmiina iltaa varten. Linda kiitti itseään siitä, että lahjan hän oli ostanut jo valmiiksi kuluneella viikolla, sellaisen söpön pörröisen beige-valkoisen haalarin, jonka hupussa oli pienen karhun korvat. Se oli maksanut melkein kahdeksankymmentä euroa merkiliikkeessä, mutta ei ilman kunnon lahjaa olisi voinut kutsuille mennä, oli lahjansaaaja sitten tuttu tai ei. Kello kävi, joten Linda aloitti aikataulutetun suunnitelmansa toteuttamisen.

Lähikaupassa oli yllättävän hyvä valikoima, Linda löysi pienen kulmakaupan hyllystä niin peston, aurinkokuivatut tomaatit kuin vuohenjuustonkin. Ja kun herkkukaupasta aikaisemmin ostetun putki-lopastan keitti oikein, ei salaatti voinut epäonnistua. Kutsuilla hän voisi kertoa kaikkien ainesten olleen herkkukaupasta, jos joku kysyisi reseptiä salaatile. Lähikauppaa ei tarvitsisi mainita, kukaan ei pystynyt maistamaan sisällöstä sitä mitä purkin päällä tai hintalapussa oli lukenut. Halpa hinta ei onneksi ollut tunnistettava mauste. Sitä paitsi kauppahallikeikan lasku olikin sitten sen mukainen, että sillä olisi helposti nauttinut kokonaisen illallisen kahdelle hengelle vähän paremmassakin ravintolassa, joten kenelläkään tuskin tulisi

edes mieleen että joku ainesosa saattoi olla lähikaupan halpamerkkiä.

Linda halusi tarjota mahdollisille uusille ystävilleen vain parasta, silloin ei rahanmenoa mietitty. Neljää eri juustoa, kolmea eri keksiä, kahta hedelmää ja yksi viini, joka sopi niille kaikille. Tämän laskukaavan hän oli oppinut omalta äidiltään jo kauan sitten, se kuului hyvän emännän ehdottomaan perusetikettiin.

- "Neljä, kolme, kaksi, yksi", Linda tarkisti kotona kun kaikki ostokset oli tehty, kaapissa oli sangollinen salaattia ja pöydällä kassillinen juustoja lisukkeineen. Viinipulloja hän oli varalta ottanut kuusi kun ei ihan tarkkaan tiennyt montako ihmistä oli vauvajuhliin oli kutsuttu.

Kellon käydessä jo puolta neljää oli Lindan aika aloittaa valmistautuminen iltaan. Vaikka hän tilaisi taksin etukäteen valmiiksi, kului si hänellä yli puolituntia kotoa Hennalle pääsemiseen. Kaikkien näiden ruokien kanssa hänen pitäisi olla paikalla hyvissä ajoin.

- "Vaatteet, vaatteet, vaatteet...", Linda mietti ääneen: - "Mitä ihmettä minä laitan päälle?"

Oli vasta varhainen kevät, valkoinen olisi liian kesäistä vielä, musta taas liian synkkää vauvakutsuille ja amerikkalaishenkiset hempeät pastellisävyt eivät olleet koskaan olleet hänen juttunsa. Kuuden eri sovituksen jälkeen Linda löysi ylleen täydellisen vaaleanruskean tunikan ja siihen täydellisesti sopivat tummanruskeakuvioiset leggingsit. Saappaat ja neuletakki. Vai korkokengät ja neule? Valinta riippuisi olennaisesti siitä pidettäisiinkö Hennan kotona kenkiä jalassa juhliessa vai ei, mutta sitä hän ei tähän hätään saisi tietää. Oli vain luotettava omaan vaistoon ja valittava sen perusteella. Jos kyse olisikin ollut vain pelkistä kengistä, ne voisi valita ihan viimeiseksi, mutta kun silmämeikin tummuus riippui siitä oliko kengät pitkä- vai lyhytvartiset, oli päätös tehtävä heti. Saappaiden kanssa saattoi

väriä käyttää enemmän kuin sirojen avokkaiden, mutta kummat hän laittaisi, saappaat vai avokkaat? Saappaat vai avokkaat, Linda punta-roi. Vai ottaisiko hän avokkaat sisäkengiksi ja kulkisi ulkona saappaissa?

Viittä vaille kuusi Linda oli miltei valmis, lämpörullilla tehdyistä kiharoista koottu kuohkea kampaos oli viimeistä lakkasuihkausta myöten viimeistelty.

- ”Taksin tilaus, käsilaukun pakkaus, ruoat”, Linda laskeskeli ääneen tarkastaessaan peilikuvaansa.

Hän näytti muodikkaalta, uudet ihmiset pitäisivät hänestä varmasti.

Puhelin soi keittiön pöydällä, oli soinnut jo muutaman kerran niin että Linda joutui ottamaan juoksuaskeleita ehtiäkseen vastaamaan. Soittaja oli sama Anni, joka aamulla siirrätti Hennan vauvakutsut ensi viikosta tähän iltaan.

- ”Hei Linda, täällä Anni!”, kuului puhelimesta edelliskerran tapaan hyvin lakonisesti: - ”Ne *babyshowerit*, jotka oli tarkoitus pitää tänä iltana, ne pitäisi nyt perua. Hennan mahan sisältö on päättänyt tulla ulos”.

Linda tuijotti puhelintaan mykistyneenä.

- ”Perua?”, hänen suustaan pääsi ohuena kuiskauksena: - ”Mitä minä sitten tänään teen?”.
- ”No voi luoja, etköhän sä pärjää juustoinesi ja salaatteinesi”, Anni tokaisi ja lopetti puhelun lyhyeen.

Annilla oli vielä monta samanlaista puhelua tehtävänä, ei hänellä ollut aikaa tuollaisten mitättömien ongelmien ratkaisemiseen.

Lamaantunut Linda istuutui pastasalaattisangon kanssa olohuoneensa sohvalle ja tuijotti koko seinänkokoisen samppanjapullon kuvaa ruokasalin taustalla. Kaikki ystävät olivat jo sopineet menonsa tälle illalle, hän oli ainoa, jolla ei yhtäkkiä ollutkaan ohjelmassa yhtään mitään. Ei kuohuviiniä, ei mitään. Tonka-jutun selvittäminen oli kuivunut kokoon jälkien johtaessa amerikkalaiseen lelutehtaan, etuajassa syntyvä lapsi oli pilannut hänen lauantai-iltansa ja kaiken lisäksi hänen paras ystävänsä oli liian raskaana lentääkseen mihinkään niin, että Lindan itse itselleen kehittämä kevätperinne pidennetyn viikonlopun ulkomaan matkasta uhkasi sekin jäädä tänä vuonna toteutumatta.

Hän oli ehtinyt hehkuttaa *babyshowereita* jo yhteisöpalvelussa, joten pettymys oli nyt nieltävä yksin. Kenellekään hän ei paljastaisi asioiden saamaa noloa käännettä ja sitä, että hänellä ei yhtäkkiä ollutkaan mitään tekemistä. Hän, yksin lauantai-iltana. Kotona. Yksin. Mitä hemmettiä hän tekisi näiden valtavien tarjoilumääriensä kanssa? Jos hän söisi koko salaatin ja kaikki juustot yksin, edes maailman tehokkainkaan *personal trainer* ei enää pelastaisi häntä.

Ilta oli pimennyt ikkunoiden takana, läppärin ruudulta sinisenä hohtava valo valaisi olohuoneen Lindan ympärillä hänen rullatessa yhteisöpalvelun etusivua ylös ja alas, edestakaisin.

- ”Lasten kanssa kotona, lasten kanssa mummilassa, lasten kanssa yökylässä, lapset nukkuu leikkipuistopäivän jälkeen. Lasten kanssa elokuvissa, lasten kanssa lauantaisaunassa, lapsenvahtina siellä sun täällä. Lapsi, lapsi, lapsi, lapsi, LAP-SI!”, Linda luki ääneen volyymiaan nostaen ja polki molemmilla jaloillaan lattiaa viimeisten sanojensa tehostamiseksi.

Miksi hän ei aikaisemmin ollut huomannut, että kaikilla muilla oli lapsia! Lapset olivat vieneet pääroolin tässä näytelmässä, hänet oli syrjätetty, bilettäminen oli poissa muodista. Yhtäkkiä hän oli se,

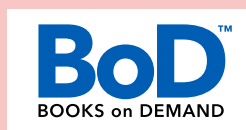
Kahvila on paikka, jossa kuulee tarinoita. Keskustelevat ystävykset, vastakkain istuvat pariskunnat, puhelimessa puhuvat ihmiset - he kaikki tuntevat lempikahvilassaan olonsa niin kotoisaksi, että unohtavat ympärillä olijat ja sen, että joku saattaa kuulla. Tuntemattoman ihmisen ele, yksi lause tai lyhyt katse saa mielikuvituksen nousemaan siivilleen ja synnyttää tarinan.

Eeva-Maria Lisko on vuonna 1980 syntynyt oululaislähtöinen kirjoittaja, joka on julkaissut lyhytproosaa ja novelleja eri nimimerkkein takana jo yli 15 vuoden ajan. Ensimmäiset omalla nimellä kirjoitetut tarinat ilmestyivät vuonna 2013. Novellikokoelma Kahvila on Eeva-Marian esikoisteos.

www.eevamarialisko.com

ISBN: 978-952-286-992-0

www.bod.fi